STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
YVESE BOTA
přednesené dne 27. ledna 2011 [1]

1. Tento kasační opravný prostředek se týká ustanovení použitelných pro výpočet antidumpingových cel v případě, kdy je dotčený výrobek dovezen ze státu, který nemá tržní hospodářství.

2. Nařízení Rady (ES) č. 384/96 [2] pověřuje Evropskou komisi a Radu Evropské unie přijmout finanční sankce vůči podniku, jehož zboží dovážené do Evropského společenství je předmětem dumpingu, tedy schematicky prodáváno za cenu nižší, než za jakou se dotčený výrobek prodává na domácím trhu uvedeného podniku.

3. Podle základního nařízení může být takové jednání předmětem sankce, pouze pokud jsou splněny obě následující podmínky, totiž zaprvé je dotčený výrobek prodáván ve Společenství za cenu nižší než jeho takzvaná „běžná" hodnota a zadruhé způsobuje toto jednání Společenství újmu.

4. Ověření první podmínky tak vyžaduje srovnání ceny, za niž je dotčený výrobek prodáván ve Společenství, tedy dovozní ceny, s jeho běžnou hodnotou. Předpokladem tohoto srovnání je zjištění obou těchto hodnot. Základní nařízení stanoví kritéria, která je třeba pro výpočet použít.

5. Co se týče běžné hodnoty, v zásadě odpovídá ceně, za kterou je dotčený výrobek prodáván ve vývozním státě. Nicméně pokud tato cena nemůže být známá nebo zjištěná, protože podnik neuvádí na trh dotčený výrobek ve svém vlastním státě nebo tento stát nemá tržní hospodářství, stanoví základní nařízení jiná kritéria, mezi nimiž je na posledním místě obsažena cena, která se platí za podobný výrobek ve Společenství, vypočtená včetně přiměřeného ziskového rozpětí.

6. Mimoto základní nařízení ukládá spravedlivě srovnat vývozní cenu a běžnou hodnotu v téže fázi uvedení na trh.

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Nařízení ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 1996, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45) ve znění nařízení Rady (ES) č. 461/2004 ze dne 8. března 2004 (Úř. věst. L 77, s. 12; Zvl. vyd. 11/10, s. 150, dále jen „základní nařízení").

7. Předmětem sporu v projednávané věci je dodržování této podmínky.

8. Rada měla ve svém nařízení (ES) 1136/2006 [3], konečném nařízení stanovícím antidumpingová cla vůči společnosti Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co., Ltd (dále jen „navrhovatelka“) za to, že běžná hodnota dotčeného výrobku musí být při nedostatku jiných relevantních údajů určena na základě údajů dostupných v antidumpingovém podnětu a vycházejících z průmyslu Společenství. Stanovila proto tuto běžnou hodnotu podle nákladů na výrobu, správních výdajů a režijních nákladů výrobců Společenství, včetně přiměřeného zisku.

9. Při tomto výpočtu však odečetla část odpovídající přímým prodejním nákladům z důvodu, že navrhovatelka uvádí na trh veškeré své výrobky jak ve státě, kde je usazena, tak v rámci vývozu, prostřednictvím „společností s ní spojených“, tedy podniků, jejichž je hlavním akcionářem.

10. Vývozní cena byla určena z prodejní ceny výrobku na trhu Společenství ze strany společností spojených s navrhovatelkou. Avšak pro srovnání této vývozní ceny a běžné hodnoty v témže stadiu uvedení na trh, tedy ve stadiu, ve kterém výrobek opouští výrobní řetězec navrhovatelky, Rada uvedenou cenu upravila tak, že odečetla procentní podíl odpovídající prodejním nákladům a ziskům společností spojených s navrhovatelkou.

11. V rozsudku ze dne 23. září 2009, Dongguan Nanzha Leco Stationery v. Rada [4] zamítl Soud prvního stupně Evropských společenství žalobu navrhovatelky podanou proti konečnému nařízení. Měl zejména za to, že je úprava vývozní ceny použitá Radou v souladu se základním nařízením.

12. Toto posouzení je zpochybněno v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku. Navrhovatelka tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když se domníval, že běžná hodnota odpovídá úrovni, na které výrobky opouštějí svůj výrobní řetězec. Podle navrhovatelky tato běžná hodnota musí podle základního nařízení nezbytně odpovídat ceně, za kterou by byl dotčený výrobek prodáván na svém vnitrostátním trhu, kdyby se jednalo o tržní hospodářství.

13. Z toho podle navrhovatelky vyplývá, že běžná hodnota a vývozní cena musejí být srovnávány ve stadiu, kdy je výrobek poprvé prodán nezávislému subjektu, tedy ve stadiu

3 — Nařízení Rady ze dne 24. července 2006 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu pákových mechanismů pocházejících z Čínské lidové republiky a o konečném výběru uloženého prozatímního cla (Úř. věst. L 205, s. 1, dále jen „konečné nařízení“).

4 — T-296/06, dále jen „napadený rozsudek“.

prodeje ze strany posledního podniku spojeného s vývozcem.

14. Navrhovatelka z toho vyvozuje, že se Tribunál rovněž dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že úprava vývozní ceny určená k odečtení nákladů uvedení na trh Společenství, je v souladu s ustanoveními základního nařízení stanovícími povinnost provedení spravedlivého srovnání.

15. V tomto stanovisku objasním důvody, ze kterých – podle mého názoru – musí být kasační opravný prostředek navrhovatelky zamítnut jako neopodstatněný.

16. Ukážu, že kasační opravný prostředek navrhovatelky nesměřuje ke zpochybnění posouzení Tribunálu, podle kterého byla běžná hodnota vypočtena v souladu s ustanoveními základního nařízení. Ve svém kasačním opravném prostředku se navrhovatelka omezuje na tvrzení, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když se domníval, že tato běžná hodnota odpovídá stadiu, ve kterém dotyčný výrobek opouští výrobní řetězec navrhovatelky, takže úprava uplatněná Radou na vývozní cenu je v souladu s požadavkem provedení spravedlivého srovnání.

17. Budu zastávat názor, že navrhovatelka nemůže Radě vyčítat, že vývozní cenu upravila tak, že ji umístila do téže fáze, tedy do fáze před zásahem společností spojených s navrhovatelkou, které zajišťují uvedení tohoto výrobku na trh, jelikož nezpochybnila legalitu výpočtu běžné hodnoty a jelikož je nesporné, že tato běžná hodnota byla určena tak, že odpovídá hodnotě výrobku ve stadiu, kdy opouští výrobní řetězec navrhovatelky.

18. Z tohoto důvodu navrhnu Soudnímu dvoru rozhodnout, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když se domníval, že je sporná úprava v souladu se základním nařízením.

I – Právní a skutkový rámec

A – *Základní nařízení*

19. Článek 2 odst. 1 až 7 základního nařízení definuje běžnou hodnotu dotyčného výrobku, o němž se má za to, že je předmětem dumpingu. Podle tohoto ustanovení:

„1. Běžná hodnota se obvykle zakládá na cenách, které jsou zaplaceny nebo mají být zaplaceny nezávislým odběratelem v zemi vývozu v běžném obchodním styku.

[…]

3. Pokud obdobné výrobky v běžném obchodním styku nejsou prodány nebo jen v neuspokojivém množství nebo tyto prodeje nepřipouštějí z důvodu zvláštní situace na trhu přiměřené srovnání, měla by být určena běžná hodnota obdobného výrobku podle výrobních nákladů v zemi původu s připočtením přiměřené částky za prodejní, správní a režijní náklady a za zisky nebo podle cen platných při vývozu do vhodné třetí země v běžném obchodním styku, pokud jsou tyto ceny reprezentativní. […]

[…]

7. a) V případě dovozů ze zemí bez tržního hospodářství [...] se běžná hodnota určí na základě ceny nebo početně zjištěné [konstruované] hodnoty ve třetí zemi s tržním hospodářstvím nebo ceny, za niž se prodává výrobek z takové třetí země do jiných zemí včetně Společenství, nebo v případě, že to není možné, na jakémkoli jiném přiměřeném základě, včetně ceny skutečně zaplacené nebo kterou je třeba zaplatit za obdobné výrobky ve Společenství, která se v případě nutnosti náležitě opraví o přiměřené ziskové rozpětí.

[…]

b) V rámci antidumpingového šetření dovozů […] z Čínské lidové republiky, Ukrajiny, Vietnamu a Kazachstánu, jakož i jakékoli jiné země bez tržního hospodářství, která je členem [World Trade Organisation (WTO] k datu zahájení šetření, se běžná hodnota určí podle odstavců 1 až 6, pokud se prokáže na základě řádně odůvodněných žádostí jednoho nebo více výrobců, na něž se vztahuje šetření, a v souladu s kritérii a postupy uvedenými v písmenu c), že při výrobě nebo prodeji daného obdobného výrobku převažují pro výrobce nebo více výrobců podmínky tržního hospodářství. V opačném případě se použije písmeno a).

[…]“

20. Článek 2 odst. 8 základního nařízení stanoví:

„Vývozní cena je skutečně zaplacená cena, nebo cena, kterou je třeba zaplatit, za výrobek prodaný za účelem vývozu ze země vývozu do Společenství.“

21. Článek 2 odst. 10 základního nařízení stanoví:

„Mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou se provede spravedlivé srovnání. Toto srovnání

se provede na stejné obchodní úrovni a na základě prodejů uskutečněných v co nejkratších časových intervalech, jakož i s náležitým přihlédnutím k jiným rozdílům, které ovlivňují srovnatelnost cen. Není-li srovnatelnost takto zjištěných běžných hodnot a vývozních cen uvedena, provedou se pokaždé náležité úpravy o rozdíly u činitelů, na které bylo upozorněno a které prokazatelně ovlivňují ceny a tím srovnatelnost cen. Přitom je třeba se při úpravách vyvarovat jakéhokoli zdvojení, zejména u slev z cen, rabatů, množství a různých obchodních úrovní. Pokud jsou splněny výše uvedené podmínky, mohou se provést úpravy u těchto činitelů:

[…]

i) Provize

Úprava se provede o rozdíly v provizích, které se vyplácejí za dané prodeje. Termínem ‚provize' se rozumí obchodní přirážky obchodníka k cenám výrobku nebo obdobného výrobku, pokud tento obchodník plní funkce obdobné funkcím obchodního zástupce vykonávajícího svou činnost za úplatu formou provize.

[…]"

B – *Skutkový stav a konečné nařízení*

22. Skutkový stav a obsah konečného nařízení jsou uvedeny následujícím způsobem v bodech 8 až 24 napadeného rozsudku.

23. Navrhovatelka je společností podle čínského práva se sídlem v Dongguan (Čína). Vyrábí pákové mechanismy [5] používané pro připínání listů do třídičů nebo pořadačů.

24. Navrhovatelka prodává veškeré své výrobky společnosti World Wide Stationery Ltd [6] prostřednictvím společnosti Leco Stationery Manufacturing Co. Ltd [7], která je její hlavní akcionářkou, přičemž jak WWS, tak i LECO mají sídlo v Hong Kongu (Čína). WWS následně výrobky navrhovatelky prodává svým zákazníkům na čínském trhu a rovněž vyváží mimo Čínu do Společenství a třetích států.

25. Dne 11. března 2005 obdržela Komise podnět od tří výrobců Společenství, na něž společně připadá více než 50 % celkové výroby PM ve Společenství. Stížnost byla podpořena společností Industria Meccanica Lombarda Srl.

5 — Dále jen „PM".
6 — Dále jen „WWS".
7 — Dále jen „LECO".

26. Dne 28. dubna 2005 bylo v souladu s článkem 5 základního nařízení v *Úředním věstníku Evropské unie* [8] zveřejněno oznámení o zahájení antidumpingového řízení týkající se dovozů PM z Číny.

27. Během šetření předložila navrhovatelka návrh, aby podle čl. 2 odst. 7 písm. b) a c) základního nařízení získala postavení společnosti působící v tržním hospodářství, a podpůrně podle čl. 9 odst. 5 téhož nařízení žádost o individuální zacházení. Komise první návrh zamítla, ale přijala návrh druhý.

28. V rámci šetření Komise neuskutečnila inspekci ani v Dongguan, ani v Hong Kongu.

29. Dne 26. ledna 2006 přijala Komise nařízení (ES) č. 134/2006 ze dne 26. ledna 2006, kterým se ukládá prozatímní antidumpingové clo na dovoz pákových mechanismů pocházejících z Čínské lidové republiky [9]. Toto nařízení stanovilo prozatímní antidumpingové clo ve výši 33,3 % na dovozy PM vyrobených navrhovatelkou, od 28. ledna 2006, a 48,1 % na veškeré další dovozy PM pocházejících z Číny.

30. Běžná hodnota PM pro vyvážející výrobce, kteří podobně jako navrhovatelka nemají postavení společnosti působící v tržním hospodářství, byla stanovena v souladu s čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení na základě ověřených informací, které byly sděleny výrobcem usazeným v obdobném státě. V tomto ohledu Komise prozatímně rozhodla, že nejvhodnější volbou je Irán.

31. Pokud jde o prodeje uskutečněné při vývozu do Společenství vývozci s individuálním zacházením a provedené prostřednictvím společností spojených s vývozci usazených mimo Společenství, vývozní cena PM byla určena podle čl. 2 odst. 8 základního nařízení na základě cen dalšího prodeje nezávislým zákazníkům ve Společenství. Zvláště vývozní cena PM navrhovatelky byla určena na základě cen uplatňovaných WWS vůči prvnímu nezávislému zákazníkovi ve Společenství, s odečtením 12,6 % odpovídajícím některým nákladům vynaloženým ve fázi mezi závodem a hranicí Společenství, totiž dopravy, pojištění, údržby atd.

8 — Úř. věst. C 103, s. 18.

9 — Úř. věst L 23, dále jen „prozatímní nařízení“.

32. V bodě 17 napadeného rozsudku Tribunál poté uvádí:

„Podle prozatímního nařízení bylo srovnání běžné hodnoty a vývozní ceny provedeno na základě ceny ze závodu na stejné obchodní úrovni. Pro zajištění spravedlivého srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou bylo podle čl. 2 odst. 10 základního nařízení přihlédnuto k rozdílům u činitelů, o kterých bylo prohlášeno a prokázáno, že ovlivňují ceny a srovnatelnost cen. Co se týče [navrhovatelky] byla provedena úprava na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, jelikož vývozní prodeje byly uskutečněny prostřednictvím společnosti s ní spojené, usazené v jiné než v dotyčné zemi nebo mimo Společenství. Tato úprava spočívala v odečtení 18,6 % z vývozní ceny PM z titulu prodejních nákladů, správních nákladů a jiných režijních nákladů WWS, 1,8 % na základě takových nákladů LECO a 5 % z důvodu přiměřeného ziskového rozpětí těchto dvou společností."

33. Dne 24. července 2006 přijala Rada konečné nařízení, ve kterém konečné dumpingové rozpětí použitelné na navrhovatelku bylo stanoveno na 27,1 % a konečné dumpingové rozpětí použitelné na jiné výrobce na 47,4 %.

34. Co se týče výpočtu běžné hodnoty PM, Rada v konečném nařízení stanovila, že po nové analýze všech informací obdržených od výrobce v Iránu je třeba dojít k závěru, že tyto informace jsou neúplné nebo rozporné, a proto nemohou být použity pro výpočet konečné běžné hodnoty PM. Proto byl podle čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení pro výpočet běžné hodnoty použit jiný přiměřený základ. V tomto ohledu je v konečném nařízení uvedeno, že z důvodu nedostatku informací z jiných třetích států, ve kterých jsou vyráběny PM, byly údaje z podnětu a vycházející z průmyslu Společenství považovány za nejvhodnější základ ke stanovení konečné běžné hodnoty PM. Krom toho z konečného nařízení vyplývá, že úpravy byly provedeny, aby odrážely určité ověřené údaje, které se objevily během šetření, zejména ceny surovin a přepravních nákladů.

35. Vývozní cena byla určena podle metody uvedené v provizorním nařízení.

36. Tribunál pokračuje v bodě 24 napadeného rozsudku:

„Podle konečného nařízení bylo srovnání běžné hodnoty a vývozní ceny provedeno na základě ceny ze závodu na stejné obchodní úrovni. Aby bylo zajištěno spravedlivé srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou

v případě [navrhovatelky], byla, na rozdíl od jejího prvního tvrzení uvedeného v dopise ze dne 3. března 2006, zachována úprava vývozní ceny WWS podle čl. 2 odst. 10 základního nařízení. Orgány Společenství potvrdily své stanovisko, podle kterého je vztah mezi [navrhovatelkou] na jedné straně a LECO a WWS na straně druhé srovnatelný se subjektem vykonávajícím svou činnost za úplatu formou provize. Nicméně přezkum druhého tvrzení [navrhovatelky] v dopise ze dne 3. března 2006 týkajícího se dvojího zohlednění některých prodejních výdajů LECO a WWS potvrdil, že při výpočtu těchto nákladů došlo k překlepu. To vedlo ke snížení odečtu prodejních, správních a jiných režijních nákladů WWS z 18,6 % na 3,2 %. Konečně vedla úprava provedená orgány Společenství k odečtení 3,2 % z vývozní ceny, zejména z důvodu přímých prodejních, správních a jiných režijních nákladů WWS, 1,8 % z důvodu takových nákladů LECO a 5 % jakožto ziskového rozpětí obou společností."

C – *Rozhodné důvody napadeného rozsudku*

– Argumenty účastníků řízení

37. Návrhem zapsaným v kanceláři Tribunálu (dříve Soudu) dne 19. října 2006 podala žalobkyně uvedenému soudu žalobu na neplatnost konečného nařízení v rozsahu, v němž se jí toto nařízení týká, a žádala, aby byla Radě uložena náhrada nákladů řízení.

38. Na podporu své žaloby uvedla dva žalobní důvody. V první části prvního žalobního důvodu tvrdila, že konečné nařízení porušuje čl. 2 odst. 10 základního nařízení, jelikož orgány srovnaly běžnou hodnotu a vývozní cenu PM v různých stádiích uvedení na trh.

39. Argumenty předložené navrhovatelkou a odpovídající odůvodnění Tribunálu jsou uvedeny v bodech 34 až 53 napadeného rozsudku, a znějí takto:

„K první části vycházející z porušení čl. 2 odst. 10 základního nařízení

34 [Navrhovatelka] v podstatě tvrdí, že provedením úpravy vývozní ceny PM, které

vyrábí, z důvodu nákladů přímého prodeje, správních nákladů a jiných režijních nákladů, jakož i zisků LECO a WWS orgány srovnaly běžnou hodnotu a vývozní ceny v různých stadiích uvádění na trh, a tak porušily čl. 2 odst. 10 základního nařízení.

35 Nejprve [navrhovatelka] poukazuje na to, že běžná hodnota PM byla podle konečného nařízení určena na základě dostupných údajů v podnětu a vycházejících z průmyslu Společenství. V tomto ohledu [navrhovatelka] tvrdí, že toto určení mělo být provedeno na základě zásad základního nařízení, a zejména zásad uvedených v čl. 2 odst. 1 a 3 uvedeného nařízení. Podle těchto ustanovení běžná hodnota výrobků musí odpovídat ceně zboží prodaného na vnitrostátním trhu, což v konečném důsledku představuje částku přesahující výrobní náklady zvýšené o prodejní, správní a jiné režijní náklady.

36 Na podporu této teze [navrhovatelka] odkazuje na rozsudek Soudního dvora ze dne 5. října 1988, Brother Industries v. Rada (250/85, Recueil, s. 5683, body 15 až 18), ve kterém Soudní dvůr rozhodl, že výpočet běžné hodnoty má určit prodejní cenu výrobku, jaká by byla, kdyby byl tento výrobek prodán v jeho zemi původu nebo vývozu. V tomto ohledu [navrhovatelka] poznamenává, že prodejní cena PM, které vyrábí, na čínském trhu představuje výchozí cenu WWS, protože WWS, jak je uvedeno v různých oddílech dotazníku, který jí zaslala Komise při zahájení vyšetřovacího řízení, prodává veškeré její výrobky, ať již jsou určeny pro Čínu, nebo pro vývoz.

37 Podle [navrhovatelky] z toho vyplývá, že úprava vývozních cen WWS provedená orgány na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, totiž odečtení marže 5 % na základě prodejních, správních a jiných režijních nákladů a 5 % na základě zisků LECO a WWS přivedla tyto ceny na úroveň odpovídající úrovni, na které se nacházely na konci výrobního řetězce v Číně, tedy před tím, než byly neseny prodejní náklady.

38 Konečně [navrhovatelka] tvrdí, že orgány měly pro určení běžné hodnoty přičíst prodejní, správní a jiné režijní náklady WWS nejen na její vývozní činnosti, nýbrž i její prodejní činnosti v Číně. Krom toho [navrhovatelka] dodává, že nemá prodejní výdaje v Číně, protože se omezuje na výrobu na poptávku WWS.

39 Rada, jakož i Komise a další účastníci řízení popírají argumenty [navrhovatelky].

Tento omezený soudní přezkum zvláště platí pro volbu mezi různými metodami výpočtu dumpingového rozpětí a posouzení běžné hodnoty výrobku (viz rozsudek Ikea Wholesale, bod 40 výše, bod 41 a citovaná judikatura).

– Závěry Soudu

40 Úvodem je třeba připomenout, že v oblasti obchodních ochranných opatření mají orgány Společenství širokou posuzovací pravomoc z důvodu komplexnosti hospodářských, politických a právních situací, které musejí zkoumat (rozsudky Soudního dvora ze dne 27. září 2007, Ikea Wholesale, C-351/04, Sb. rozh. s. I-7723, bod 40, a Soudu ze dne 8. července 2008, Huvis v. Rada, T-221/05, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 38).

41 Krom toho je ustálenou judikaturou, že se v oblasti obchodních ochranných opatření přezkum posouzení orgánů soudem Společenství musí omezit na prověření dodržování procesních pravidel, věcné správnosti zjištěných skutečností, na jejichž základě byla provedena zpochybňovaná volba, neexistence zjevně nesprávného posouzení těchto skutečností, nebo neexistence zneužití pravomoci (viz rozsudky Soudu ze dne 28. října 2004, Shanghai Teraoka Electronic v. Rada, T-35/01, Sb. rozh. s. II-3663, body 48 a 49 a citovaná judikatura, a ze dne 4. října 2006, Moser Baer India v. Rada, T-300/03, Sb. rozh. s. II-3911, bod 28 a citovaná judikatura).

42 Krom toho podle judikatury jak ze znění, tak i struktury čl. 2 odst. 10 základního nařízení vyplývá, že úprava vývozní ceny nebo běžné hodnoty může být učiněna pouze z důvodu zohlednění rozdílů týkajících se faktorů, které mají vliv na ceny, a tedy jejich srovnatelnost (rozsudek Soudu ze dne 21. listopadu 2002, Kundan a Tata v. Rada, T-88/98, Recueil, s. II-4897, bod 94). To jinými slovy znamená, že úprava má za cíl obnovit symetrii mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou výrobku, takže pokud byla úprava náležitým způsobem provedena, znamená to, že obnovila symetrii mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou. Naproti tomu, pokud úprava nebyla náležitým způsobem provedena, znamená to, že byla vytvořena asymetrie mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou (rozsudek Soudu ze dne 10. března 2009, Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP v. Rada, T-249/06, [Sb. rozh. s. II-383], body 194 a 195).

43 V tomto rámci musí Soud zkoumat otázku, zda byla úroveň srovnání zvolená orgány dodržena ve výpočtu běžné hodnoty a vývozní ceny, a následně ověřit, zda měla

provedená úprava za následek obnovení symetrie ve srovnání těchto dvou faktorů, nebo zda naopak vedla ke srovnání v různých stadiích uvádění na trh.

44 V projednávané věci z bodu 22 konečného nařízení vyplývá, že srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou PM z Číny bylo orgány uskutečněno v témže stadiu uvádění na trh, totiž na základě ceny ze závodu. Co se týče PM vyráběných [navrhovatelkou], je zvláště v dopise ze dne 3. července 2006 uvedeno, že jak běžná hodnota, tak vývozní cena těchto výrobků byly stanoveny před vstupem případného zprostředkujícího subjektu do procesu prodeje, tedy před vstupem LECO a WWS do procesu uvádění PM [navrhovatelky] na trh.

45 Pokud jde o vývozní cenu, je dále třeba uvést, že [navrhovatelka] nepopírá, že její výpočet byl uskutečněn v souladu s čl. 2 odst. 8 základního nařízení. Stejně jako orgány totiž připouští, že vývozní cena jejích PM odpovídá cenám používaným WWS pro nezávislé zákazníky na trhu Společenství, jak je stanoveno v bodě 21 odůvodnění konečného nařízení a, s odkazem na toto posledně uvedené ustanovení, v bodech 41 a 42 prozatímního nařízení.

46 Pokud jde na druhé straně o běžnou hodnotu, [navrhovatelka] se naproti tomu domnívá, že tato hodnota měla být určena podle čl. 2 odst. 1 a 3 základního nařízení, a tudíž odpovídat cenám jejích PM, jak je WWS uplatňovala na vnitrostátním čínském trhu.

47 V tomto ohledu je třeba připomenout, že ze znění čl. 2 odst. 7 písm. b) základního nařízení vyplývá, že určení běžné hodnoty výrobků pocházejících z Číny podle pravidel uvedených v čl. 2 odst. 1 až 6 téhož nařízení je omezeno na jednotlivé zvláštní případy, ve kterých dotyční výrobci, každý za sebe, podali žádost, řádně doloženou dokumenty v souladu s kritérii a postupy uvedenými v čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení, aby prokázali, že pro ně převažovaly podmínky tržního hospodářství (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 23. října 2003, Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures a Zhejiang Yankon v. Rada, T-255/01, Recueil, s. II-4741, bod 40).

48 V projednávané věci je však třeba konstatovat, že podle čtrnáctého bodu odůvodnění konečného nařízení byla žádost předložená [navrhovatelkou] na základě čl. 2 odst. 7 písm. b) základního nařízení zamítnuta. Běžná hodnota PM [navrhovatelky] tudíž nemohla být stanovena jako odpovídající cenám těchto výrobků

na domácím trhu [navrhovatelky], tedy cenám uplatňovaným ze strany WWS na čínském trhu, jelikož bylo zjištěno, že nebyly předmětem běžných obchodních operací.

49 Ostatně je třeba uvést, že odkaz učiněný v tomto ohledu [navrhovatelkou] na body 15 až 18 rozsudku Brother Industries v. Rada, bod 36 výše, není v projednávané věci relevantní. V tomto rozsudku se sice Soudní dvůr domníval, že orgány běžnou hodnotu dovozů z Japonska právem vypočetly z cen dalšího prodeje používaných distributorem na domácím trhu, avšak toto posouzení bylo založeno na skutečnosti, že Japonsko bylo zemí s tržním hospodářstvím.

50 Dále je třeba konstatovat, že podle bodu 17 odůvodnění konečného nařízení byla běžná hodnota PM vyráběných [navrhovatelkou] vypočtena na přiměřeném základě v souladu s čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení. Podle judikatury je cílem tohoto ustanovení zabránit zohlednění cen a nákladů platných v zemích, které nemají tržní hospodářství, jelikož tyto parametry obvykle nejsou výsledkem sil působících na trhu (viz obdobně rozsudky Soudního dvora ze dne 11. července 1990, Neotype Techmashexport v. Komise a Rada, C-305/86 a C-160/87, Recueil, s. I-2945, bod 26, a ze dne 22. října 1991, Nölle, C-16/90, Recueil, s. I-5163, bod 10). Pokud jde o PM [navrhovatelky], z dopisu ze dne 3. července 2006 zvláště vyplývá, že běžná hodnota byla vypočtena z výrobních, správních a jiných režijních nákladů obdobných výrobců ve Společenství, jakož i z odhadu přiměřeného zisku. Do tohoto výpočtu však nemohly být zahrnuty žádné přímé prodejní náklady, jelikož – jak [navrhovatelka] opakovaně uznává zejména v odpovědích na dotazník zaslaných Komisi v průběhu šetření, jakož i v dopise ze dne 5. června 2006 – uváděním výrobků [navrhovatelky] na trh byly pověřeny LECO a WWS.

51 Ze způsobu, jakým byl proveden výpočet běžné hodnoty PM [navrhovatelky], a zejména z nezahrnutí prodejních nákladů do výpočtu, tedy vyplývá, že by při srovnání běžné hodnoty a vývozní ceny PM [navrhovatelky] vznikla nerovnováha, kdyby orgány na základě čl. 2 odst. 10 základního nařízení neprovedly úpravu ve formě odečtení z vývozní ceny prodejních nákladů vyplývajících z uvádění PM [navrhovatelky] na trh Společenství.

52 V důsledku toho je třeba dojít k závěru, že se orgány nedopustily zjevně nesprávného posouzení tím, že provedly úpravu, na základě čl. 2 odst. 10 základního nařízení, vývozní ceny PM vyráběných [navrhovatelkou].

53 S přihlédnutím k výše uvedenému je třeba zamítnout první část prvního žalobního důvodu [navrhovatelky].“

40. Napadeným rozsudkem Tribunál zamítl žalobu podanou navrhovatelkou a uložil jí nést vlastní náklady řízení a nahradit náklady řízení Rady, jakož i vedlejších účastníc řízení, společností IML Industria Meccanica Lombarda Srl, Interkov spol. s r.o., MI.ME.CA. Srl a NIKO – kovinarsko podjetje, d.d., Železniki.

II – Kasační opravný prostředek

A – *Návrhová žádání*

41. V rámci projednávaného kasačního opravného prostředku se navrhovatelka domáhá zrušení napadeného rozsudku v rozsahu, v němž zamítá první část jejího prvního žalobního důvodu a ukládá jí nahradit náklady Rady a vedlejších účastnic řízení.

42. Rovněž navrhuje zrušení konečného nařízení v rozsahu, v němž zavádí clo na PM, které vyrábí, ve výši přesahující clo vypočtené bez sporné úpravy vývozní ceny.

43. Rada navrhuje zamítnutí kasačního opravného prostředku a podpůrně zamítnutí žaloby. Rovněž navrhuje, aby byla navrhovatelce uložena náhrada nákladů řízení.

B – *Argumenty účastnic řízení*

1. Navrhovatelka

44. Na podporu svého kasačního opravného prostředku navrhovatelka uvádí jediný důvod, vycházející z porušení čl. 2 odst. 10 základního nařízení, jakož i z nezohlednění pojmu „běžná hodnota“, jak je definován v čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení.

45. Navrhovatelka tvrdí, že v napadeném rozsudku Tribunál nepřiznal pojmu „běžná hodnota“, jak je definován v čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení, správný právní účinek.

46. Navrhovatelka uvádí, že v tomto rozsudku opakovaně připustila, že prodejní, správní a jiné režijní náklady nesené LECO a WWS v Hong Kongu byly náklady vzniklé na

základě vývozních prodejů a v Číně, a že skutečnost, že neměla prodejní náklady v Číně, není zpochybněna.

47. Navrhovatelka zdůrazňuje, že v bodě 50 napadeného rozsudku Tribunál uznal, že běžná hodnota byla vypočtena z výrobních, správních a jiných režijních nákladů obdobných výrobců ve Společenství, jakož i z odhadu přiměřeného zisku.

48. Tvrdí, že Tribunál v témže bodě napadeného rozsudku rovněž uvádí, že „do tohoto výpočtu však nemohly být zahrnuty žádné přímé prodejní náklady, jelikož – jak [navrhovatelka] opakovaně uznává zejména v odpovědích na dotazník zaslaných Komisi v průběhu šetření, jakož i v dopise ze dne 5. června 2006 – uváděním výrobků [navrhovatelky] na trh byly pověřeny LECO a WWS“.

49. Navrhovatelka uvádí, že se Tribunál tímto tvrzením dopustil zjevně nesprávného právního posouzení, a to ze dvou důvodů.

50. Zaprvé skutečnost, že uváděním výrobků navrhovatelky na trh byly pověřeny LECO a WWS, nemá žádnou souvislost s určením běžné hodnoty, protože tato hodnota je obdobnou běžnou hodnotou, a tudíž není založena na nákladech nesených navrhovatelkou.

51. Zadruhé tvrzení, podle kterého uváděním výrobků navrhovatelky na trh byly pověřeny LECO a WWS, je relevantní pro určení stadia v distribučním řetězci navrhovatelky, pro které je běžná hodnota určená na základě čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení skutečnou obdobnou běžnou hodnotou.

52. Podle navrhovatelky Tribunál v analýze této otázky v bodech 46 až 48 napadeného rozsudku špatně pochopil argumenty, které předložila v řízení v prvním stupni.

53. Na rozdíl od toho, co Tribunál tvrdí v bodě 46 napadeného rozsudku, tedy navrhovatelka stále uznává, že běžná hodnota musí být určena podle čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení. Avšak pro určení stadia v distribučním řetězci navrhovatelky, kterému odpovídá obdobná běžná hodnota, je třeba zkoumat čl. 2 odst. 1 a 3 základního nařízení.

54. Na rozdíl od bodu 49 napadeného rozsudku, je dále podle navrhovatelky výše uvedený rozsudek Brother Industries v. Rada relevantní, protože ukazuje, že běžná hodnota určená podle čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení musí být obdobná běžné hodnotě určené v podmínkách tržního hospodářství, tedy že musí odpovídat hodnotě, za kterou je výrobek poskytnut první osobě, která není spojena s navrhovatelkou. Podle

navrhovatelky musí rovněž zahrnovat veškeré prodejní, správní a jiné režijní náklady všech společností s ní spojených, které se účastní distribuce výrobku.

55. Z toho vyplývá, že pokud je výrobce ve státě bez tržního hospodářství spojen se společnostmi, které výrobek prodávají na domácím trhu, musí být obdobná běžná hodnota určená podle čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení obdobná běžné hodnotě hospodářské entity výrobce, tedy běžné hodnotě, za kterou je výrobek poprvé poskytován osobě, která s ním není ve spojení, na domácím trhu. V případě navrhovatelky toto stadium odpovídá stadiu „odchodu z WWS".

56. V bodě 44 napadeného rozhodnutí však Tribunál činí závěr v rozporu s čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení, jelikož předpokládá, že obdobná běžná hodnota odpovídá úrovni, na které výrobky opouštějí výrobní řetězec v Číně.

57. Navrhovatelka na základě toho dochází k závěru, že Tribunál rovněž porušil čl. 2 odst. 10 základního nařízení tím, že na konci bodu 51 a v bodě 52 odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že se orgány nedopustily zjevně nesprávného posouzení tím, že na základě tohoto ustanovení provedly úpravu vývozní ceny PM, když od ní odečetly prodejní, správní a jiné režijní náklady vzniklé LECO a WWS při vývozních prodejích.

2. Rada

58. Rada připomíná, že běžná hodnota byla vypočtena na úrovni ceny ze závodu na základě výrobních, prodejních, správních a jiných režijních nákladů do okamžiku, kdy výrobky opustily závod, včetně přiměřeného zisku.

59. Rada uvádí, že v případě prodejních, správních a jiných režijních nákladů je na základě ověřených údajů vycházejících z průmyslu Společenství zjevné, že jejich celková výše činí zhruba 16 %, z nichž 5 % odpovídá prodejním nákladům.

60. Dále vysvětluje, že jelikož navrhovatelce takové náklady nevznikly, zahrnuly orgány do dovozené běžné hodnoty pouze částku ve výši zhruba 11 %, v podstatě na základě správních a režijních nákladů.

61. Rada tvrdí, že dovozená běžná hodnota byla řádně vypočtena na základě ceny ze závodu pro společnost, která nenese žádné přímé prodejní náklady pro své prodeje na domácím trhu.

62. Dále uvádí, že orgány určily vývozní cenu na základě cen fakturovaných ze strany WWS prvnímu nezávislému zákazníkovi. Tvrdí, že orgány nicméně provedly úpravu vývozní ceny používané navrhovatelkou, v souladu s čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, protože navrhovatelka přímo neprodávala své výrobky nezávislým zákazníkům, nýbrž veškeré své vývozní prodeje prováděla prostřednictvím dvou společností s ní spojených, LECO a WWS, se sídlem v Hong Kongu. Orgány došly k závěru, že se vztah mezi navrhovatelkou a s ní spojenými společnostmi LECO a WWS podobá vztahu k subjektu vykonávajícímu svou činnost za úplatu formou provize.

63. Rada uvádí, že v řízení před Tribunálem navrhovatelka zpochybnila úpravu provedenou na základě čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení, avšak nepopřela skutečnost, že její vztah s LECO a WWS je podobný vztahu k subjektu vykonávajícímu svou činnost za úplatu formou provize. Tvrdila pouze to, že úprava nebyla odůvodněná, protože LECO a WWS byly činné jak při jejích vývozních prodejích, tak i při jejích prodejích na čínském domácím trhu.

64. Rada připomíná, že v rámci řízení před Tribunálem vysvětlila, že je argument navrhovatelky mylný ze dvou důvodů. Zaprvé orgány určily běžnou hodnotu nikoli na základě prodejních cen používaných v Číně navrhovatelkou, nýbrž podle čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení. Zadruhé dovozená běžná hodnota stanovená pro navrhovatelku podle čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení nezahrnovala žádné přímé prodejní náklady. Existoval tedy rozdíl mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou vypočtenou na základě cen fakturovaných ze strany WWS prvnímu nezávislému zákazníkovi. Běžná hodnota zahrnovala pouze náklady stanovené na základě ceny ze závodu, avšak žádné přímé prodejní náklady. Vývozní cena zahrnovala rovněž ziskové rozpětí LECO a WWS, které prováděly úkony podobné úkonům subjektu vykonávajícímu svou činnost za úplatu formou provize. Rada uvedla, že právě pro vyrovnání tohoto rozdílu byla sporná úprava uskutečněna podle čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení.

65. Rada uvádí, že Tribunál v napadeném rozsudku její argumentaci přijal. Tvrdí, že právní tvrzení vyjádřené navrhovatelkou, podle kterého Tribunál nepřiznal správný

právní účinek pojmu „běžná hodnota“, jak je definován v čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení, je neopodstatněné.

66. Tvrzení navrhovatelky, podle kterého v projednávané věci běžná hodnota odpovídá stadiu „odchodu z WWS“, nijak nebere v úvahu nespornou skutečnost, že dovozená běžná hodnota stanovená v projednávané věci neobsahuje žádné prodejní náklady. Mimoto toto tvrzení představuje podle Rady nepřípustné zpochybnění skutkových zjištění Tribunálu.

67. Rada dodává, že první žalobní důvod vznesený navrhovatelkou v řízení před Tribunálem nezpochybnil způsob, jakým orgány vypočetly dovozenou běžnou hodnotu podle čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení. Zvláště navrhovatelka netvrdila, že orgány porušily toto ustanovení, protože do dovozené běžné hodnoty nezahrnuly prodejní náklady.

68. Konečně tvrzení týkající se porušení čl. 2 odst. 10 písm. i) základního nařízení musí být podle navrhovatelky rovněž zamítnuto, protože je založeno výlučně na argumentu, podle kterého běžná hodnota odpovídá stadiu „odchodu z WWS“, který je podle Rady nesprávný.

C – *Mé posouzení*

69. Stejně jako Rada jsem názoru, že projednávaný kasační opravný prostředek musí být zamítnut z důvodů, které zaprvé souvisejí s předmětem tohoto kasačního opravného prostředku a zadruhé s povinností uloženou orgánům v čl. 2 odst. 10 základního nařízení provádět nezbytné úpravy, aby se došlo k spravedlivému srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou.

70. Co se týče prvního bodu, tedy předmětu projednávaného kasačního opravného prostředku, je podle mě třeba konstatovat, že je velmi úzce vymezen.

71. Svým jediným důvodem totiž navrhovatelka v podstatě tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení tím, že měl za to, že je běžná hodnota stanovena na úrovni, na které výrobky opouštějí výrobní řetězec navrhovatelky, takže úprava vývozní ceny je odůvodněná za účelem spravedlivého srovnání této ceny a této hodnoty, tedy v témže stadiu uvedení na trh.

72. Navrhovatelka se omezením na tento důvod nesnaží dokázat, že skutková zjištění uvedená v bodě 44 napadeného rozsudku, podle kterých běžná hodnota v projednávané věci byla stanovena před vstupem

zprostředkujícího subjektu do prodejního procesu, tedy před vstupem LECO a WWS, jsou chybná. Je třeba konstatovat, že nikde ve svém kasačním opravném prostředku netvrdí, že toto konstatování Tribunálu představuje zkreslení skutkového stavu.

73. Rovněž podle mého názoru nezpochybňuje právní posouzení Tribunálu, podle kterého byla dovozená běžná hodnota PM v konečném nařízení určena v souladu s ustanoveními čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení.

74. Rada ve své žalobní odpovědi před Tribunálem předložila následující upřesnění ke způsobu výpočtu této běžné hodnoty. V bodech 9 a 10 uvedené žalobní odpovědi uvedla:

„9. […] Dovozená běžná hodnota byla vypočtena na základě ceny ze závodu a sestávala z výrobních, prodejních, správních a jiných režijních nákladů do okamžiku, kdy výrobky opustily závod, včetně přiměřeného zisku v přiměřené výši. Orgány částky stanovily takto:

– Výrobní náklady: orgány stanovily náklady na suroviny (zejména ocelové plechy, ocelové cívky, elektrolytické pokovování a elektřina), které představují zhruba dvě třetiny celkových výrobních nákladů na základě čínských cen a zbývající položky na základě údajů obsažených v antidumpinovém podnětu a dostupných informací vycházejících od výrobců v jiných potenciálně obdobných státech.

– Prodejní, správní a jiné režijní náklady: orgány tyto náklady stanovily na základě ověřených údajů průmyslu Společenství, které ukázaly na celkovou částku pro prodejní, správní a jiné režijní náklady přibližně 16 %. Z této celkové částky však orgány odečetly část ve výši 5 % pro prodejní náklady, protože šetření ukázalo, že [navrhovatelka] nenesla žádné náklady tohoto druhu. Prodejní, správní a jiné režijní náklady tak činily přibližně 11 % a připadaly hlavně na správní a jiné režijní náklady.

– Zisk: nakonec orgány přičetly přiměřený zisk 5 %.

10. V důsledku toho orgány vypočetly dovozenou běžnou hodnotu na základě ceny ze závodu pro společnost, která nenese žádné přímé prodejní náklady na svém domácím trhu."

75. V projednávaném kasačním opravném prostředku, jak mu rozumím a jak je rovněž vykládán Radou, navrhovatelka nezpochybňuje posouzení obsažené v bodě 50 napadeného rozsudku, podle kterého byla běžná hodnota určena podle ustanovení čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení, jelikož neobsahuje žádné přímé prodejní náklady.

76. Jinými slovy navrhovatelka v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku nezpochybňuje částku této běžné hodnoty, a zvláště ani skutečnost, že byla snížena o 5 % na základě přímých prodejních nákladů.

77. Tato analýza se mi zdá být potvrzena skutečností, že v návrhových žádáních vyjádřených v projednávaném kasačním opravném prostředku navrhovatelka Soudní dvůr výslovně žádá – v případě, že její důvod uzná za opodstatněný a zruší napadený rozsudek – o zrušení konečného nařízení pouze „v rozsahu, v němž zavádí antidumpingové clo na PM vyráběné navrhovatelkou ve výši přesahující clo, které by bylo nutno uložit, kdyby nebyla provedena sporná úprava vývozní ceny".

78. V rámci projednávaného kasačního opravného prostředku tak navrhovatelka usiluje pouze o zrušení snížení vývozní ceny vyplývající ze sporné úpravy, a nikoli o nové určení dumpingového rozpětí na základě nového stanovení běžné hodnoty a vývozní ceny.

79. Shrneme-li předchozí, jediný právní důvod navrhovatelky, označený jako „Nepřiznání správného právního účinku pojmu ‚běžná hodnota', jak je definován v čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení", nesměřuje ke zpochybnění skutečnosti, že běžná hodnota určená na základě ceny, kterou je třeba zaplatit za dotčený výrobek na trhu Společenství, byla snížena o přímé prodejní náklady.

80. Tento důvod musí být podle mého názoru chápán v tom smyslu, že Tribunál, navzdory odečtení těchto nákladů Radou, měl připustit, že běžná hodnota podle čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení a podle výše uvedeného rozsudku Brother Industries v. Rada nezbytně odpovídá ceně, za kterou by PM měly být uváděny do prodeje na čínském trhu, kdyby toto uvedení na trh bylo uskutečněno v tržním hospodářství, a že taková cena nezbytně

obsahuje prodejní náklady společností, které jako LECO a WWS zajišťují uvedení výrobku na trh, jestliže tyto podniky tvoří s výrobním podnikem tutéž hospodářskou entitu.

81. S tímto důvodem nelze podle mého názoru souhlasit.

82. Soudní dvůr ve výše uvedeném rozsudku Brother Industries v. Rada rozhodl, že rozdělení výrobních a prodejních činností uvnitř skupiny sestávající z právně samostatných, ale úzce spojených společností nemůže nic změnit na tom, že tvoří jedinou hospodářskou entitu, takže běžná hodnota výrobku musí být určena nikoli na základě prodejní ceny výrobní společnosti vůči distribuční společnosti, nýbrž na základě prodejní ceny posledně uvedené společnosti nezávislému hospodářskému subjektu.

83. To by mohlo vyvolat otázku, zda Rada vzhledem k ustanovením čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení a uvedenému rozsudku byla oprávněna snížit dovozenou běžnou hodnotu PM o část odpovídající přímým prodejním nákladům, jelikož navrhovatelka sama nenesla prodejní náklady pro své výrobky na svém domácím trhu.

84. Jak jsme však viděli, tato otázka není vznesena v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku. Jak jsem již řekl, navrhovatelka nezpochybňuje skutečnost, že běžná hodnota PM byla vypočtena v souladu s čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení.

85. Je třeba zopakovat, že argumentace navrhovatelky spočívá pouze v tvrzení, že Tribunál měl při použití čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení a výše uvedeného rozsudku Brother Industries v. Rada uznat, že běžná hodnota odpovídá stadiu, ve kterém jsou výrobky ze strany WWS uváděny na trh.

86. S touto argumentací nelze souhlasit, protože je podle mého názoru neúplná, a dokonce rozporná. Navrhovatelka nemůže tvrdit, že Tribunál porušil čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení, a přitom nezpochybnit jeho posouzení, podle kterého běžná hodnota v rozsahu, v němž vylučuje přímé prodejní náklady, byla určena v souladu s tímto ustanovením.

87. Na rozdíl od předpokladu, na němž je založena argumentace navrhovatelky, Tribunál nemohl nezohlednit skutečnost, že běžná hodnota PM byla Radou vypočtena ve stadiu, ve kterém tyto výrobky opouštějí výrobní řetězec navrhovatelky. Od okamžiku, kdy

měl za to, že takové hodnocení bylo v souladu s čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení, musel z toho vyvodit veškeré důsledky při ověření dodržení požadavku uvedeného v čl. 2 odst. 10) základního nařízení, aby bylo provedeno spravedlivé srovnání.

88. Tím se dostávám k druhému bodu svých úvah souvisejících s dosahem čl. 2 odst. 10 základního nařízení.

89. Toto ustanovení totiž orgánům ukládá provést spravedlivé srovnání mezi vývozní cenou a běžnou hodnotou. Výslovně stanoví, že aby dodrželo tuto podmínku, musí být toto srovnání učiněno v témže obchodním stadiu.

90. Jelikož byla běžná hodnota stanovena ve stadiu, ve kterém PM opouštějí výrobní řetězec navrhovatelky, nedopustil se Tribunál nesprávného právního posouzení tím, že měl za to, že úprava vývozní ceny spočívající v odečtení nákladů a zisků společností zajišťujících uvádění těchto výrobků na trh je v souladu s čl. 2 odst. 10 základního nařízení [10]. Pro srovnání běžné hodnoty a vývozní ceny v témže obchodním stadiu, tedy ve stadiu, ve kterém PM opouštějí výrobní řetězec navrhovatelky, totiž bylo nezbytné provést úpravu vývozní ceny určenou k odstranění části ceny odpovídající zásahu společností spojených s navrhovatelkou, které zajišťují prodej jejích výrobků na trhu Společenství.

91. Proto Soudnímu dvoru navrhuji, aby projednávaný kasační opravný prostředek zamítl jako neopodstatněný.

92. Bude-li Soudní dvůr sdílet můj názor, je navrhovatelce, která by tak v tomto stupni neměla úspěch, třeba uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení Rady, podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora.

93. Komise ponese vlastní náklady řízení v souladu s ustanoveními článku 69 odst. 4 prvního pododstavce jednacího řádu.

10 — Viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 10. března 1992, Sharp Corporation v. Rada (C-179/87, Recueil, s. I-1635, body 16 až 19).

III – Závěry

94. S ohledem na předcházející úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby rozhodl takto:

– kasační opravný prostředek podaný společností Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co., Ltd proti rozsudku Soudu prvního stupně ze dne 23. září 2009, Dongguan Nanzha Leco Stationery v. Rada (T-296/06) se zamítá jako neopodstatněný,

– společnost Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co., Ltd ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení Rady Evropské unie,

– Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.“